

PROLOGAS

PADEGTI

Vieversė

– Ką pasėsi, tą ir pjausi, branguti, – kalbu išnarpliodama fejerverko degiklį, pritvirtintą Endriu tarp šlaunų.

Jo rauda pasiekia aukščiausią natą, bet ją tuoj nuslopina lipnioji juosta, užklijuota ant burnos.

Pažiūrėjęs į mane, net nepagalvotum, bet tai – tiesa...

Man patinka jo išgąstingi šūksniai.

Endriu rauda trūkčiodamas kėdėje. Plačiai šypsodamasi traukiuosi atupsta per pievą link medžių – gana arti, kad matyčiau baimę jo akyse, bet ir toli, kad apsisaugočiau už storų kamienų, kai paliksiu jį vieną proskynoje. Iš nevilties jis vograuja maldaudamas. Jam tankiai šnopuojant iš nosies ritasi rūko kamuoliai ir kyla link žvaigždėto dangaus.

– Ar žinai, kodėl sėdi ten su fejerverkais prie pimpalo, o aš esu čia su degikliu? – šaukiu.

Jis papurto galvą, paskui linkteli – regis, dvejoja, kuris atsakymas nutrauks šią kankynę. Tiesa ta, kad visai nesvarbu, kokį atsakymą jis pasirinks.

– Jei nuplėščiau tą juostą nuo burnos, tikriausiai teisintumeisi, kad tau *baisiai gaila*, jog dulkinei Savaną mudviejų lovoje, kol manęs nebuvo, ar ne?

Jis energingai linkčioja, nes jo nuspėjami tauškalai įkalinti klijuose. *Atsiprašau, labai atsiprašau, daugiau taip niekada nebedarysiu, myliu tave, prisiekiu...* Bla, bla, bla.

– Bijau, kad čia susirinkom ne dėl to.

Endriu nusteбęs sumirksi bandydamas suprasti, ką turiu ome-nyje. Mano šypsena sužvėrėja, ir jį apima panika. Galbūt dėl mano žodžių, o gal dėl džiugaus spindesio akyse. Galbūt dėl mano nemirksinčio žvilgsnio. O galbūt dėl juoko, kai nykščiu spusteliu žiebtuvėlio ratuką. Galbūt dėl visų šių dalykų kartu jis apsimyža. Šlapimo srovelės, tekėdamos jo nuogomis, drebančiomis kojomis, blizga mėnesienoje.

– Taip, branguti. Aš žinau tavo paslaptis. *Visas*.

Akimis kaustau Endriu ir lėtai kišu žiebtuvėlį prie degiklio.

– Šūdas! Vos nepamiršau. – Užgesinu liepsną. Endriu kūnas su-smunka iš vilties ir palengvėjimo.

Viltis. Kaip miela.

Tikriausiai neturėčiau jo taip griežtai teisti – aš irgi turėjau vil-ties. Vilties dėl *mudviejų*.

Bet buvau naivi manydama, kad kaip blogiukas atrodantis Endriu – man tinkama pora. Tos dvi tobulos tatuiruotės buvo seksualios. Nuolat sutaršyti plaukai spinduliavo požiūrį „dėjau skersą“. Net jo negebėjimas išdirbti vienoje darbovietėje atrodė pateisinamas, nors nežinau kodėl. Įtikinėjau save, kad jis – tikras maištininkas.

O tada jis išdulkino mūsų draugę Savaną, kol buvau išvykusi iš miesto, ir supratau, kad jis – joks maištininkas.

Jis – nevykėlis.

Ir ne tik. Kai sužinojau apie neištikimybę, nugvelbiau jo telefoną ir suvokiau, kad visą laiką klydau dėl savo vadinamojo vaikino. Radau žinutes merginoms, kurios buvo per jaunos, kad suprastų, jog negalima pasitikėti karštu būgnininku, kuris gyrė jų grožį ir žadėjo joms visą savo dėmesį. Radau daugiau nei blogiuką.

Radau supistą grobuonį.

Kuris prasilaužė pro mano gynybą. O prieš kelerius metus pažadėjau sau vieną dalyką:

Daugiau niekada.

Kai pakeliu akis į naktinį dangų, matau ne tik šią akimirką. Netgi ne prisiminimus apie pyktį ir pasišlykštėjimą, kuriuos jaučiau naršydama Endriu telefoną. Tai prisiminimas apie prestižinio Ešborno koledžo instituto pilkas akmens smailės, kurių varinės viršūnės stiebiasi į žvaigždes. Net dabar, po daugelio metų, vis dar menu baimės jausmą, kurį slėpiau po kiekvienu ten įkvėptu oro gurkšniu. Tai buvo rūmai su tamsiais kambariais ir šleikštulį keliančiomis paslaptimis. Nuoskaudų pilis.

Tokių grobuonių kaip Endriu privisę šioje nuostabioje žemėje kaip sušiktų skėrių. Kartais atrodo, kad neliko neužkrėsto kampeio, prieš juos neatsilaikė netgi tokios šventos tvirtovės kaip Ešbornas. Gražios ir didingos. Nuošalios. *Saugios*. Kaip ir gamtoje, gražiausi dalykai dažnai yra nuodingiausi.

O ponas Lorenas Verdonas, Ešborno koledžo instituto meno vadovas? Na, jis žadėjo daug gražių dalykų.

Mane apima gailestis. Gailestis dėl pono Verdone mirties. Bet ne taip, kaip tikriausiai manot.

Aš turėjau būti ta, kuri jį nužudė.

O dabar mano geriausia draugė Sloun visą likusį gyvenimą nešios tą naštą ir jos pasekmes.

Stipriai sumerkiu akis, kol išvystu baltas šviesos dėmelės. Kai vėl atsimerkiu, praeitis yra saugiai paslėpta. Tada aš buvau bejėgė. Bet dabar viskas kitaip.

Grobuonys gali duoti gražių pažadų, bet mano pažadai – paprasti ir aiškūs.

Daugiau.

Niekada.

Galbūt tai ne itin gražūs pažadai, bet darau viską, kad įvykdyčiau juos velniškai *įspūdingai*.

Giliai įkvepiu gaivaus rudens oro. Tada nusišypsau Endriui ir rausiuosi krepšyje, kol randu nešiojamąją kolonėlę, tada prijungiu ją prie telefono.

– Tokiomis akimirkomis atmosfera labai svarbi, ar ne? – klausiu ir visu garsumu paleidžiu Katy Perry dainą „Firework“.

Nuspėjama? Taip.

Tobula? Irgi taip.

Pritardama dainuoju ir nesistengiu slėpti plačios šypsenos. Galbūt Endriui neturi šansų, kaip teigia Katy, bet jis tikrai pajus kibirkštį viduje.

– Na, spėju, laikas pradėti šou. Pats žinai, ką pridirbai. Aš taip pat žinau. Abu žinom, kad negaliu tavęs paleisti. Kaip sakiau, mažuti, – perreikiu muziką ir gūžteliu pečiais, – ką pasėsi, tą ir pjausi.

Skambant naujai Endriui desperacijos šūksnių bangai, įžiebiu degiklį.

– Čiau, brangusis. Na, buvo... visko, – šaukiu per petį, nerdama į miško užuovėją.

Endriui riksmas glosto ausį, dera su muzikos kulminacija ir fejerverkų perkusija, kuri sproginėja ir šaudo į naktį. Jo kančia – didingas spalvingų kibirkščių šou, ryškios šviesos ir griausmingo

garso salvė. Atvirai kalbant, pabaiga didingesnė, nei jis nusipelno. Ne kiekvienam šitaip pasiseka.

Sušiktai nuostabu.

Nesu tikra, kada Endriu aimanos liaujasi, ypač kai ima sprogi-
nėti „Triple Whistler“ švilpiančios raketos. Jos labai *triukšmingos*.

Kai sprogimai nurimsta ir paskutinės žiežirbos tampa vos
įžiūrimomis krintančiomis žvaigždėmis, išeinu į proskyną. Nuo
pajuodusios, dūmijančios figūros pievos vidury sklinda salietros,
sieros ir apdegusios mėsos tvaikas.

Atsargiai prisitartinu. Negaliu pasakyti, ar jis dar kvėpuoja, ne-
siruošiu tikrinti pulso. Jam jokio skirtumo. Vis dėlto ilgai žiūriu,
o muzika vis dar plyšauja užnugary, aukštoje žolėje, kur palikau
kolonėlę. Galbūt ieškau gyvybės ženklų. O galbūt laukiu pajus-
ti, kad pati esu gyva. Normalus žmogus jaustų kaltę arba liūdesį,
tiesa? Juk aš jį mylėjau dvejus metus. Bent jau taip maniau. Tačiau
vienintelis dalykas, dėl kurio gailiuosi, yra tai, kad neperpratau
tikrojo Endriu anksčiau.

Net ir tą gailėsčio trupinėlį užgožia jausmas, kad viskas baigta.
Palengvėjimas. Tikroji jėga – atskleisti paslaptis ir jas išsprogdinti
gražia, ryškia šviesa. Aš ištesėjau savo pažadą. Kenčia tik tie, kurie
to nusipelno. Pati tuo pasirūpinau. Jei už šią atimtą gyvybę bus
paženklinta siela, tai tik manoji, niekieno kito.

Daugiau niekada.

Muziką perskrodžia tyli dejonė. Iš pradžių netikiu savo ausi-
mis, bet tada ji vėl išvirsta dūmų kamuoliu.

– Šventas šūde, mažuti, – juokiuosi iš nuostabos. Mano širdis
dainuoja krūtinėje. – Negaliu patikėti, kad tu vis dar gyvas.

Endriu neatsako. Nežinau, ar jis mane girdi. Jo akys užmerk-
tos, oda apdegusi, iš žaizdų sruvena kraujas. Neatitraukiu akių nuo

debesėlių, sklindančių iš jo pravertų lūpų, kol rausdamasi giliai kišenėje randu tai, ko ieškau.

– Tikiuosi, tau patiko šou. Buvo puikus pasirodymas. – Ištraukiu ginklą ir prispaudžiu vamzdį jam prie kaktos. Dar viena tyli dejonė nuvilnija nakties tyloje. – Bet neatsivežiau pakankamai ferverkų bisui, todėl tau teks pasinaudoti vaizduote.

Paspaudžiu gaiduko svirtelę ir po paskutinio sprogimo pasaulyje lieka vienu skėriu mažiau.

Ir aš jaučiu tik vieną dalyką.

Esu supistai nenugalima.

